

יזכה בפרותיה כל הרוצה לזכות (ספר החינוך, מצוה פד).

אור

תמר וכצמתי עליה מאוד, השיב. "והיום?" שאל אבא. "היום אני כבר סולח לה." "ואם כך מדוע אינך הולך לבימה ומתפייס אמה?" שאל אבא. "אני חושש שהיא אינה רוצה. ודאי נעלבה ממני ולא תרצה להתפייס." "מה אמרת לה?" שאל אבא. "אמרת לה שלא תגזע בשום צמח הצומח בגננו. ישב אבא זמן מה, שתיק ואחר אמר: "אמה יודע יוסף, השנה היא שנת שמטה ובשנת השמטה אין עוד האדמה שיכת לאיש. לא רק את מלאכות האדמה אנו שומטים, אלא גם את האדמה עצמה." את האדמה עצמה? התפלא יוסף וחשב בלבו איך קשור כל זה למריבה שלו עם תמר. "כן, את האדמה עצמה", השיב אבא. "צמי הפרי שבחצר שלנו, הישדה והכרם אינם שייכים לנו. בשנה זו הם שייכים לכלל וכל מי שרוצה יכל לבוא ולקטוף לו. וגם לנו מתר לקטוף בשדות של אחרים?" שאל יוסף. "כן", השיב אבא. "האדמה לא שיכת בשנת השמטה לאיש. היא שיכת לכלל יחד. אז אם כך, אולי תלך לתמר ותאמר לה שהיא יכולה לקטוף לה כל צמח שבגן? תאמר לה שהצמחים ממש שלה הם." "כן אעשה", אמר יוסף ומהר לצאת מן הבית. לא עברה שעה קלה ובחצר ישבו על זרמה של כפות תמרים, מלך הנוקבים ומלכת הפרחים. למלך שרביט ארץ יזפה ולמלכה זר פרחים יחייגי.

כתבה: כנה נעם

משיחה למעשה

- א. החליטו על דבר מה שיהיה משתף לכלכם. הכינו לו קפסה או מגש שמטה (למשל, קפסת טושים, סל כדורים או פרות ארוחת הבקר).
- ב. נסו לצייני ציור משתף. מה טוב בשתוף כזה? מה פשה בו?

צפו בשייר 'שתימים' מתוך התוכנית 'זרעים של מטיק'.

תשובה לאיור של חודש ניסן - חרמש, מגל, מעדר, קלשון, טרקטור.

איור: אריאלה עציץ ועומר פישר

יוסף ותמר חברים טובים, יחד הם אוהבים לשחק ולהשתובב, לטיל ולהמציא מיני המצאות. כמיצ בכל יום הם משחקים יחד: יוסף הרוצה ותמר הכבושה, ואחר כך מתחלפים, תמר הרוצה ויוסף פוצה בקול: "מה... מהההה", ומלחן עיב (אבל רק בכאלו). ולקצמים יוסף הפלך ותמר זקבה. יש להם ארמון קמאר שומצא בראש הר גבוה, והוא עשיר ונהדר ומשביץ אבני חן. ליוסף שרביט ארץ ולתמר שמלה שזוהרת, אפלו יותר מהנוקבים. טוב ונעים לשחק עם חברים. יוסף ותמר אוהבים גם לחלק יחד דבר טוב שקבלו, ולכבד זה את זה בכל מה שיש להם. הנה בשבת, כשחלק אבא אגוזים לילדים, שמר יוסף את האגוזים שקבל בכיסו ופוצח אותם רק כשישיבו הוא ותמר יחד, אגוז אחד לו ואחד לתמר.

ואם כך מדוע יושב היום יוסף בביתו ותמר בביתה, אינם יוצאים מן הבית ואינם מתראים זה עם זה? זה בגלל המריבה שהייתה להם אתמול. יושב יוסף בביתו נרגז ונעלב. אתמול אמרה לו תמר שהשרביט איננו שרביט אלא סתם מקל עקם, וכי הארמון הוא סתם צרמה של כפות תמרים. גם תמר ודאי עצובה וכעוסה. כן, יושבת תמר בביתה ונזכרת איך יוסף נצה שישחקו בממלכת הנוקבים, ואיך נצתה היא שישחקו בממלכת הפרחים ואיך התוכחו ואיך רבו. ובחוד זכרה איך צעק עליה יוסף כששטפה מהפרחים שבגנה, ואיך אמר לה שהוא לא מרשה לה לקטוף שום צמח מהחצר שלו. ואיך ענתה לו תמר שהפרחים כלו וכלל אינם שלו, וכי השנה, בשנת השמטה הפרחים הללו הם גם שלה והם בכלל של כלם. ויוסף צעק ורגז עוד יותר. כך רבו עד שהלכה תמר לבימה ויוסף לביתו בלי שנתפייסו.

ראה אבא את יוסף ויושב עצוב ומקל ארץ וקעם בידו. שאל אבא: "מה קרה יוסף, מדוע זה פניך עצובים כל כך?" "אתמול רבתי עם

מצאו כמה שיותר הבדלים בין הקבוץ לעיר.